

Brynge konsthall

Sidensjö

Christer Carlstedt

Utställningen pågår till 29 juli.

Landskap på väg att bli

Christer Carlstedt på Brynge konsthall

Sisyfos rullar den tunga stenen uppför berget. När han når toppen, blir han fri. Han är så nära. Men han slinter, och stenblocket störtar ner. I morgon skall vi se honom utföra samma handling igen. Myten om Sisyfos är en tankeväckande ingång till Christer Carlstedts konstnärskap.

Teckningarna visar spåren efter en hand som intensivt och minutiöst rör sig över ett ark. Linjer lägger sig som en sytråd och bildar ringlar, öglor och knutar. Där rörelsen förtätas och trådarna vävs ihop, uppstår berg och skuggor av svärta. Linjer rör sig vidare, outtröttligt. Sedan kommer handen, som obarmhärtigt smetar ut svärtan. Andra delar lättas upp. Som när ljuset skär genom en kompakt form och bildar en skreva. Genom dimma avtecknar sig skuggor och former som både oroar och lockar. Någonting är på väg att bli, men går inte helt att greppa.

En väg ringlar genom bergslandskapet. I förgrunden sticker en granskog upp. Det är hos granarna vägen börjar. Men skogen är egentligen överallt. Den kantar vägen och bildar horisonten.

Ser ni hur skogen börjat vandra på vägen?

Dessa granars liv kommer inte vara långvariga. Det troliga är att granen, liksom Sisyfos, slinter då den närmar sig toppen. För liksom Po Tidholm skriver i boken *Norrländ*, får skogen inte bli kvar "längre än att riset från den förra avverkningen hunnit multna ner." I morgon börjar granen om på nytt, evig dömt att göra samma sak om och om igen.

Den amerikanske konstnären Joseph Cornell (1903–1972) var en samlare. Från diverse fynd i secondhandbutiker började han så småningom bygga "skuggglådor" som omvandlade vardagliga föremål till trollbindande skatter. I *Toward the Blue Peninsula* (1953) har han byggt en minnesbox till Emily Dickinson. Den inspireras av sovrumsfönstret varvid hon skrev sin poesi. Lådan är delvis inburad, med ett fönster som tittar ut över en blå himmel (både Joseph Cornell och Emily Dickinson var tillbakadragna konstnärer, men de trodde innerligt på världen utanför). Christer Carlstedt skulle nog ha funnit en gelike i Joseph Cornell. I sina lådbyggen uppvisar han ett närbesläktat och ömsint förhållande till detaljer. I en liten träbox har han byggt en sista viloplats åt en maskros – denna starka växt som bryter sig genom asfalt. Liggandes på sin brits kan den tyckas död. Men i den lilla skulpturen ligger små frön och väntar.

Naturen är ett liv i konstant blivande. Det är en rörelse som aldrig avstannar. I Christer Carlstedts bildvärld framträder nyanser, han är en gråskalans och svärtans mästare. Där finns, liksom i livet, ett mörker och ett ljus, en oro och ett hopp. I Albert Camus bok *Myten om Sisyfos* bestämmer sig Sisyfos att det arbete han dömts till är livbringande och betydelsefullt. Därmed misslyckades Zeus med sitt straff.

Ett träd skjuter upp mot alla odds.

Ännu en sten rullas upp.

Och något händer på vägen. Kunskap och glädje återfinns i letandet och letandet

VOLYM

fortskrider enbart så länge känslan finns att det är något som kan återfinnas. Men det försvunna behöver för den skull inte finnas där för att göra arbetet meningsfullt. Horisonten förflyttas ändå alltid när vi rör oss framåt.

Text och foto: Ida Rödén

(Lite som Kråkan i Mamma Mu, som bestämmer sig för att bygga ett helt kråkslott. Han far hit och dit, hamrar, sågar och bygger. Fokuserad och målinriktad. Så står slottet färdigt och han vet inte alls vad han ska ta sig till: "Hejdå Kråkan, sa Mamma Mu. Det var en väldigt fin koja du byggde. Men det hörde han inte, för han var redan långt inne i kråkskogen.")

Volym 2020-07-24